

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ὀκτωβρίαν δευτέρα,
δουλειά νύκτα ἕμερα.

Ἔτος χίλια κί' ὀκτακόσια κί' ἐνενῆντα σὺν ἑννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς ἄτον ψεύτα τὸν ντουινιά.

Ποῦντος ἑξακόσια κί' ἑβδομήντα ἔση,
τὰ καράβια φεύγουσιν, ὡς ἂμάν κί' ἄς φέση.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Τίς φωνὴ γλυκεῖα τόσον ἀγλαὰς Ἀθήνας ἔση;
τίνας ἤχησαν ἐλπιδες ἐκ Πυθῶνος πολυχρόσου;
τίς ἡ κόρ' ἢ λευκοφόρος, ποῦ ρεμβώδης κάτω νεύει,
ἀποπνεύσ' ἀμβροσίαν κρημνισθέντος Παραδείσου;

Τίς αὐτός, ὅπου μὲ φέρει
πρὸς τὰς ἑορτὰς ἐκεῖνας,
πρὸς χρυσῶν μαντείων μέρη
κί' Ἰσμηνοῦς ἀργυροδίνας;

Τίς θεὸς ἐπάνωθι μου καταστράπτ' ὑψιβρεμέτης;
τίς μὲ σφύρει νὰ καθίσω πρὸ βωμῶν σεμνὸς ἱκέτης;
τίς χορῶν καλλικελάδων
πρὸς χοροῦς τὸν νοῦν μου στρέφει;
τίς τὴν κεφαλὴν μὲ κλάδων
ἱκετήριον μοῦ στέφει;

Δήλιος παῖζαν ἤχῃ,
ἄμβροτος σαλπίζει φῆμη,
κί' ἐξεγείρεται ψυχὴ
πρὸς πτερυγισμοὺς ἐτόιμη.

Χρησμοδὸν ἀκούω ρήτραν
καὶ κρατῶν ἀμπέλου κλάδων
μέλω Βάχχων χρυσομίτραν,
τὸν ὀμόστολον Μαινάδων.

Ἀπὸ ρόπουσιν τῶν συγχρόνων τὴν ψυχὴν ἀπογυμῶ
καὶ τὰς αἴγλας τὰς πυρφόρους τῆς Ἀρτέμιδος ὕμνῳ,
φεύγουσιν ἔλαφοι μὲ τρόμον, ἢ χρυσότατος περῶ,
καὶ μαρμαίρουσιν κί' ἀνταυγάζουσιν τῆς Λυκίας τὰ βουνά.

Μυριόφωνον ἀκούω νικητήριον παιᾶνα
ἴστης Παλλάδος τοῦς βωμοῦς,
κί' Ἐλικωνιάδους νόμοι κρυφοπαίζουσιν μὲ τὸν Πᾶνα
εἰς κοιλάδας καὶ ὄρυμους.

Μὲ τὴν μάντιδα τὴν δάφνην ἱερὰς στεφανομένους
χρησμοδῶν εἰς τὰ τεμένειν,
κνίσσ' ἀνέρχεται θυσίας πρὸς Ὀλύμπων οὐρανῶν
καὶ κλαγγὴν ἀκούω-πέρις ἱπταζέμενων οἰωνῶν.

Ἐκθόλος Φοῖβος ἄφρουσιν ἐκ φωτὸς διφρηλατεῖ
καὶ χρυσοῖνε τὰς ἀσπίδας ὑπερμάχων νικητῶν,
καὶ πανόμητος ἢ Νίκη πανηγύρεισιν συγκαροτεῖ
κί' ἀλαλάζει μὲ τὸ στέμμα βροντοφῶνων ποιητῶν.

Βλέπω γλαστῶν ἐρώτων τὴν ἀνώδυνον φαρίτραν,
μὲ κυκλόουσαν κανηφόροι καὶ μαζὶ μας λέγουσιν μείνε,
κί' ἐγὼ τρέμω καὶ φοβοῦμαι νὰ πατήσω κάθε πέτραν
μῆπως σκαλιστὸς ἐπάνω κἂν θεὸς κἂν ἦρωσιν εἶναι.

Νὰ τὸ τέκνον τοῦ Λαῖου... στρίψε πρὸς τὸν Κολωνόν
τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν.
Ἄδατος θεοῦ φυλλάς,
κυρόκαρπος μοιλάς
ἐνὸς πλάνητος ξενίζει τὴν ἀμαρτωλὴν πορφύραν,
βασιλεὺς τυφλὸς σπαράζει καὶ τὴν μαύρην κλαίει μοῖραν.

Τὸν τυφλὸν τὸν βασιλεῖα κύσταζε τον καὶ σιώπα,
νάτος, κόπτεται ὀρθῶν
ἴστον ἀργῆτα Κολωνόν,
κί' ἀπῶν ἐκεῖ λιγέτα νύματα κισσῶν οἰωνά.

Τίς μεγάλων μύθων κόσμος ἐκπῆδ' ὄσον εἰς πρὸς μου,
ἴκεσθε θάρρει μὲ τούτων ἢ νεότης κάθε κόσμου.
Τότε πρῶτον διεγέλα κυνάζων οὐρανός,
καὶ τοὺς κάμπους πέρα πέτρα

τότ' ἐξέπνευσε φλογέρα
τοῦ τραγῆδου Πενός.

Ἄλλα νέα μὲ τὸ εφρίτος
τῆς νεότητος τὸ πρῶτον,
δὴ νέα μὲ τὸ ῥίγος
τῶν πρωτογενῶν ἐρώτων.

Ἄλλα νέα, θρήνος, γέλωσ,
γνώσις, τέχνη, λόγος, μέλος,
καὶ τῆς νίκης οἱ πυρσοὶ
καὶ τὸ πένθος κί' ἢ χαρὰ,
ἄλοι τότε νεοσοὶ
μὲ τὰ πρῶτα των πετρά.

Νέοι κί' οἱ θεσοὶ κί' οἱ νόμοι
τῶν λαῶν καὶ βασιλείων,
νέοι τῶν Φρυγῶν οἱ κόμοι
κί' ἄλ' αἱ νόμοι τῶν σπηλαίων.

Νέα κάθε ρητορεία
Ἐπερόδου ἀημαγέρτου,
νέα κάθε πονηρία
εἰς τὸ τέκνον τοῦ Λαέρτου.

Κάθε τιμωροῦσα Δίκη
τῶν λαῶν καὶ τῶν στεμμάτων,
κί' ἢ θεοστῆγῆς ἢ φρικτῆς
συγερῶν ἀμαρτημάτων.

Ποῖος κόσμος Προμηθέων τοῦνανθ' τὸ πῦρ κρατῶν,
ποῖος κόσμος ἐξ ἀνθρώπων κί' ὄμοιο ἀνθρώπων ζῆτων.
Τί λαὸς αἰδοῦς παρθέων πίθους κινικῶν κυλίων,
τί λαὸς περὶ τὸν Βάκχον εἰσπορφυροῦς χορεύει,
ἴδρει πρὸς τοὺς ἀθανάτους τῶν θητηῶν τὸ μεγαλεῖον
καὶ λατρεύων τοὺς θεοὺς του τῆν εἰκόνα του λατρεύει.

Κί' ὁ σκιρτῶν ἐκεῖνος κόσμος τῆς ἀλκῆς, τῆς εὐκαμψίας,
ποῦ δὲν ἐπαίξει ποτὶ του ἀν κί' ἐμάς Ἐργοληψίας,
οὔτε χρηματιστηρίων δὲν τὸν ἔτρωγεν ἢ ψόρα,
παλαιὸς καλεῖται τώρα.

Κί' ὁ κόσμος ὁ σημερινός, ὁ γέρο ξεκουτέρης,
ὁ σάπιος, ὁ κτηματίας,
ὁ χῆν ὁ κεχρηταῖος,
καλεῖται κόσμος νέος!

Ἐθόλωσε κρυστάλλινος καὶ λάμπουσ' ἀτμοσφαῖρα,
ἤμτε θερμαίνουσι οἱ ρυθμοὶ λιθίνων κόσμων στήθης...
ὦ Φοῖβε σὺ, ποῦ τὸν αἰῶν διερρηλατικεῖς αἰθέρα,
τάς χρυσονότους κράτησον ἡνίας σου καὶ στήθι.

Π. — Μὲ τίτομα γλῶσσα ποῦ ἴμιλξ ἐγὼ δὲν πέρνω κάθο
καὶ πῆς μου τα Φραντζεζικα γιά νὰ σὲ καταλάβω.
Ποῦ πῆγες καὶ τῆς ἔμαθες τίτομας Ἑλληνικοῦραῖς
καὶ κόβεῖς τόσιες κοῦραῖς;

Φ. — Ἐδῶ κί' ἐκεῖ τῆς ἠιάθασα γιά νὰ σοῦ δεῖξω γνώσεις
ἂν κί' εἴξευρα πὼς ἀπ' αὐταῖς κοουκούται δὲν θὰ νοιώσῃς.

Π. — Ἐπήγες στὸν Οἰδίποδα μαζὶ μὲ τὴν Σενιόρα;
Φ. — Καὶ δὲν ἀκούς, ζωντόβολο, τί λέω τόσην ὥρα;
Τοῦτα τάρχατα τὰ βαθεῖα τὰ φῶναξα καὶ τάπα

νὰ καταλάβῃς, κευρελή,
πῶς πῆγα στὸν Μουσι Σουλλό,
ἀλλὰ δὲν νοιώθει σκράπα.

Οἰδίπους καὶ Μουσι Σουλλό 'στὸ θέατρον ἐκάλει
κάθε σφό κεφάλι,

κί' ἐγὼ ποῦ λῆς δὲν εἴξευρα τί διάθελο νὰ κάμω
κί' ἀρχισε τῆς ἀρχαίας μου βέλους τὸ βουρτσάρισμα,
κί' ἔτραβα σὰν φιλόμοσος τὴν τέχνην ἠαὶ συνδράμω
κί' ἐπῆγα κάτω 'στὸ περτέρ μ' ἓνα μπιλιέτο χάρσιμα.

Π. — Πῶς ἔτσι τὰ κατάρσιμα;

Φ. — Μὴν τὰ ρωτᾷς, καῦμένε.
κουττάζουν τὸν Οἰδίποδα τὰ μάτια μου καὶ κλαίνε.

Τί θέατρο καὶ τί βερδολά,
κί' ἢ Φασουλῆ μὲ τὰ παιδιὰ
ἐκεῖ 'στὸ εὐσθεώρητον ἀνήλθεν ὑπερίων,
πλατσίαν τῶν ἡρώων.

Φωνὴ μεγάλη συγκλονεῖ κάθε ψυχῆς τὸ βάθος,
μάτια δακρῶσκεινε πολλὰ,
κί' ἐγὼ κουττάζωντας ἤψηλά
ἐφῶναξα μὲ πάθος:

Σὺ ποῦ πῆταξες εἰς ὕψος, Φασουλῆνα κορῶμένην,
σκυφῆ εἰς ἱλαρωμένην
τὸν γαλάντη Φασουλῆ,
ποῦ κιαλάρει τὸν Σουλλό.

Ἄν μᾶς χῶρισεμ μπιλιέτων ἀκριθόταται τιμαῖς
κί' εἰκοσιεπτά δραχμαῖς, καὶ κε...
ἂν μᾶς χῶρισε τῆς τέχνης ὁ περίλαμπρος φωστῆρ
καὶ μοῦ φάινεσ' ἐκεῖ πάνω νέος Σείριος ἀστῆρ.

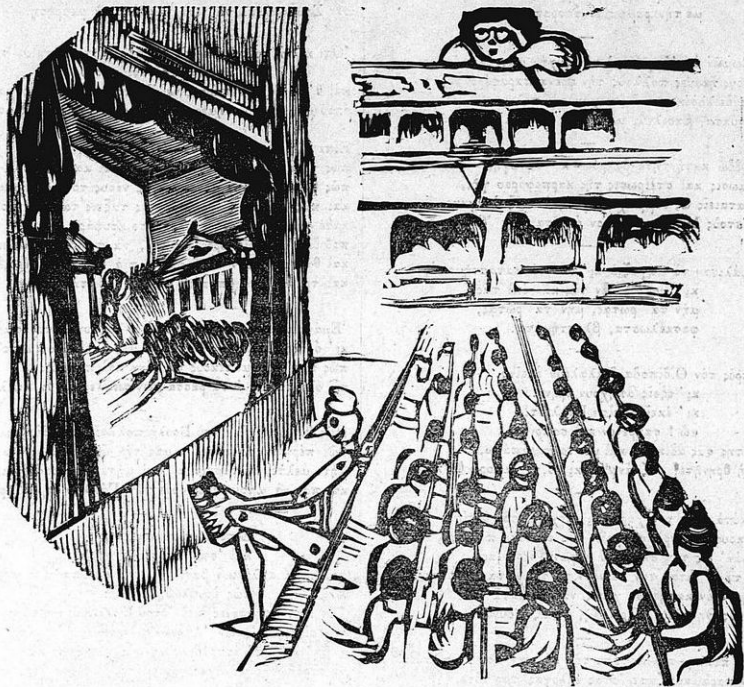
Ἄν Μουσῶν φρενήρης ἔρωσ
κί' ἂν ἢ σπάνιος του παρὰ
μᾶς ἔχωρισε προσκαίρωσ,
Φασουλῆνα μου κυρά.

Ἄν δὲν ἴμφορεσε μαζὶ μου νὰ καθισῃς 'στὴν ὄρχηστρα
καὶ τὸ λούσο σου νὰ δείξῃς καὶ τῆς μόδας τὴν χωριστρα,
κί' ἂν μὲ βλέπῃς ἀπὸ πάνω μὲ τοὺς ἄλλους σὰν σπουργίτην,
μὴ σὲ μέλη, μὴ σὲ μέλη, θ' ἀνταμώσομε 'στὸ σπῆτι.

Αὐτὰ μὲ πάθος ἔψηλα κττάζων ἀνεῶς
ἐκεῖ ποῦ μάτι βέθηλον, βρὲ Περικλῆ, δὲν φθάνει,
κί' ὁ τῶν Θηβαίων βασιλεὺς, Οἰδίπους ὁ κλεινός,
λάμπων καὶ χρυσοπόρφυρος ἐπὶ σκηνῆς ἰφάνη.

Ἄνοψν, φωνάζει Γαλλιστι, τοῦ πάλα Κάδμου γένα.
τίνας πῶθ' ἔδρας κάθεστε μὲ μάτια βουρκομένη,
καὶ πουρκοῦ καὶ διατὶ θρηνοῦσα φθῖν' ἢ χώρα
καὶ κλάδες ἱκετήριος ἀς στεφανώνει τώρα;

Καὶ τῶν Θηβαίων ὁ χορὸς
εἶπε πρὸς τοῦτον γοερώς:
Οἰδίπου κραταίετατε καὶ τῶν Θηβῶν δυνάστα,
ποῦ δακρῶσμένος μᾶς κουττάς,
μὴν τὰ ρωτᾷς, μὴν τὰ ρωτᾷς,
φασκίλωσε τὰ κί' ἄστα.

Κλαίνε γυναίκες και παιδιά,
μὰς ἔφαγε τὸ φίδι,
ἔρώτησε τὴν Λειδαδιά,
τὸν Λάππα, τὸν Μπουριόη.

Γονυπετείς προσπίπτομεν και κλαίομεν ὄμοῦ,
ἄκου τοὺς θρήνους, τὰς φωνάς,
και ὡσεε Θήβας τὰς κλεινάς,
ὅπου νὰ γίνουν ἔπρασμεναν προτεύουσα νομοῦ.

Οἰδίπου κραταιότητα, μὴ στέκεισαι μουγγός,
κι' ὅπως τὸν γρίφον ἔλυσεσ εκείνης τῆς Σφιγγός,
λύσον κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα καθὼς ὁ νοῦς σου κρίνει
νὰ παύσουν τόσοι θρήνοι.

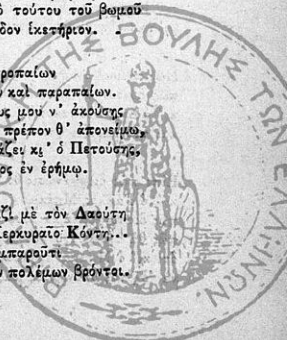
Ὅτι πρὸς αἰσχος τῶν ἐχθρῶν και πρὸς χαρὰν τῶν φίλων
ὡς ἦτο τὸ πολίεθρον Θηῶν τῶν ἐπταπόλιων
πόταν ἦσαν βασιλεῖς και κρατεῖουσα δυνάστης
μετὰ τῆς Ἰοκάστης.

Σὺ τὸ παντλημον κι' ἔκθετον τοῦ Κιθαριώου βρέφος
τῆς ἀμαθείας τῆς πυκνῆς διάλυσε τὸ νέφος,
κι' ἀνδῶτος μὰς λυπησαι
τὸν Θεοτόκην πεῖσε

νὰ ξαναγίν' ἡ Θήβα μας προτεύουσα νομοῦ,
νὰ πάρη τέλος μὴ φορὰ τῆς γρίνιας τὸ μαρτύριον,
γι' αὐτὸ μὰς βλέπεις σήμερα πρὸ τούτου τοῦ βομποῦ
ἐξεστεμμένους, βασιλεῦ, μὲ κλάδον ἱκετήριον.

Ἐγὼ λαὸς περιφανῆς ἀρχαίων τροπαίων
ἐμπρὸς σου πάλιν ἐρχομαι θρηγῶν και παραπαίων.
Ἐδδόκησον, Λαίῳ παι, τοὺς γόους μου ν' ἀκούσῃς
κι' ἐγὼ πρὸς τὸν σωτήρα μου τὸ πρέπον θ' ἀποπέμω,
φωνάζει κι' ὁ Κοκουλίτζας, φωνάζει κι' ὁ Πετούσης,
πλὴν ἡ φωνὴ των ἦν φωνὴ βωῶντος ἐν ἐρήμῳ.

Τοῦ κάκου κι' ὁ Παπαγατζῆς μαζί με τὸν Δασοτη
παρίστησαν τὰ πρέποντα ἔσῳν Κερκυραῖο Κόντη...
ὁ Κερκυραῖος ἀναφε σὰν ἄκαμπο μπαραῦτι
κι' ἐδοῦσαν βαρῦγδουποι δεινὰν πολέμου βρόνται.

Κι' εἶδεν ὁ θεὸς Ἰσμηγὸς
πεπυρὸς ἀσθαλιώντας κι' ἵππεις
νὰ παραλαύουν ἐπιμανῶς
μὲ τὴν ρωμαϊαὶν ἀστραπῆς.

Ἐπὶ βωμῶν ἐκράξαμεν τὴν ψυχὴν μας ὅλην
καὶ λόγους πολλοὺς τὴν φρένα παρορίζοντας,
γυναῖκες δὲ λυσίκμοι αἰτέρων τὸν πόλιν
ἡμέραν νόκτα, βασιλεῦ, μὲ παῖδας καὶ μὲ γέροντας.

Κοιλὰς ἰδῶ κατήντησε δακρῶν κι' οἰμωγῆς
κι' ἐρήμωσης καὶ στειρώσεως τῆς καρποφόρου γῆς,
καὶ Πλαταιεὶς ὡς σύμμοχοι προσέβηον ἐξ ἀνάγκης
καθὼς ἔστους Μπόερς σήμερον ὀπλίται τῆς Ὀράγγης.

Κι' ἐσφάλισαν τὰ μαχαίρι κι' ὅλα τὰ καταστάματα,
κι' ἐμπρὸς κἄν τὰς κἄν ἐπι τὰς,
μὴν τὰ ῥωτῆς, μὴν τὰ ῥωτῆς,
φασκίλωστα, βλαστρήματα.

Αὐτὰ πρὸς τὸν Οἰδίποδα διαλαλοῦν ἐκείνοι
κι' εἴεις ἀπόχου ἤρθονι,
κι' ἐκείνος εἶπε Γαλλιστί:
«ὦ! σκαρῆνον καὶ σαπριεσι!

Ὁ Κόντης σὰς ἀόκητος καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
πλὴν μὴ ἤρνητε, μὲ ἀνῆρα, κι' ὅ, τι ἔμπορὸν θὰ κἄνω».

Εἶπεν αὐτὰ πρὸς τὸν χορὸν κι' ἀρχίζει τὰς θυσίας
κι' ἀνεκουρίσθη πρὸς στιγμὴν πᾶς εὐσεβῆς πολίτης,
ὅταν ἐρᾶν εἰς τὴν σκηνὴν ὁ γέρον Τειρσεῖας,
τυρλὸς τὰ τ' ὄντα, τὸν τε νοῦν, τὰ τῶματα προσφῆτης,
κι' ἔπηρε τὸν κατήφορο χωρὶς νὰ σταματῆ
καὶ ἔστους Θηβαίους, Περικλῆ, φωνάζει δυνατὰ :

«Ἄν μὲ πολλὴν ἐκκληρότητα τὴν κάλην τοῦ Σκουλοῦθ
ὄν τὴν παραμαυρίζετε ἑσὰς ἐκλογὰς τὰ τότε,
ἴσως νὰ μὴν ἐχάνετο καθὼς καὶ τὴν ῥουθὴν
κἄθε παρήγορος ἐλπίς, Θηβαῖοι πατριῶται,
κι' ἴσως τὴν Θῆβα νῆκανε πρωτεύουσα ὡς πρῶτα
καὶ νὰ ἑπυρῶσαμε κι' ἐμεῖς χρυσὴ ζωὴ καὶ κότα».

Εἶπεν αὐτὰ περίλυπος, καὶ προβαλὼν τὸ στήθος
κι' ἄλλας μανταῖας ἔλαγε πρὸς τὸ τρίγυρὸν πλῆθος,
πῶς ἔχουν τὴν ὀλοσθὴν μερὰ καὶ σκελετὶ
τῆς ἀντιπολιτεύσεως οἱ προχρονεῖς καὶ πρῶτοι
τοῦ Κερκυραίου Κόντη μας νὰ ρίξουν τὸ Ντοβλέτι
κι' ἠκούσθησαν ὑπὸ κωρὶ φθουριεμοὶ καὶ κρότοι.

Πῶς πνεῦμ' ἀναγεννήσεως κι' εἰς ὄχτουδς πλανῆται,
πῶς ζῶνουν τὴν κοιλίτσα τὸν πολλοὶ μὲ κεραμίδια,
κι' ὁ Ζεὺς ὁ Μπακοπούλιος μεγάλᾳ μηχανάται
καὶ τοῦ μυρίζει φαίνεται καὶ πάλι παλαμῆδα.

Εἶπε πῶς διοργάνωσε θὰ γίνῃ σοβαρῶ
κι' ὁ Γάλλος Μπίκμαν ἐρχεται νὰ φέρῃ τὰ νερά,
πῶς διατρέχουσι καιροῦς πολεμικῶν ὀδῶν,
πῶς θὰ τελειώσουν σίγουρα τῆς εἴψης τὰ μαρτύρια,
ὅτι κι' ὁ Μπίκερ ἐρχεται μὲς ἀπὸ τὸ Λονδῶνον
νὰ ὀρῆ τὰς ὑπόνομους μας, νὰ ὀρῆ τὰς ἀφοδουτήρια.

Ὅτι κι' ὁ Μπίκερ ἔπειτα ἔστην Λόντρα θὰ γυρίσῃ
καὶ θάλλῃ τρίτος ὄλλος
κἄν Ἴταλὸς κἄν Γάλλος
τῆς Στουμφαλίας τὰ νερά ντακῆπο νὰ μετρήσῃ.

Ὅτι κι' ὁ τρίτος ἔπειτα θὰ πάρῃ ἔστην πατρίδα του
νὰ ἀπλόσῃ τὴν ἀρία του,
καὶ θ' ἀριεῖρῃ τίτατος νὰ ὀρῆ τοὺς νεροχῦταις μας,
ὅπου μᾶς κἄνω σήμερα νὰ πᾶνωμε τῆς μάτιας μας.

Εἶπε πῶς ἐκκαθίσεις θὰ γίνῃ δυνατῆ,
πῶς τὴν θὰ καθαρῶσιν καὶ στόλοι καὶ στρατοί,
πῶς θὰ κρατήσουν μονεχὰ τοὺς νέους τοὺς ἀλκίμους,
καὶ πῶς θ' ἀφήσῃ γρήγορα τὰς τάξεις τὰς μαχημῶς
κἄθε σκατὴν γέροντος, παρῶντες κουράρι,
ποῦ δὲν ἔμπερι, βρε Περικλῆ, τὰ πόδια του νὰ πάρῃ,
καὶ θὰ τοῦ πῶν ἐσὺ θῆναι πᾶ καὶ τὴν γέρο, ζῆσου,
καὶ τρέβῃ ἔσὺ ἐπητάκι σου νὰ τρέψῃ τὴν σύνταξί σου».

Ἐμάντευσε πῶς οἱ παλῶ θ' ἀλλάξουν μαστραπάδες
κι' ὁ τῆς Πειδείας Ἰππουρὸς μὲς ἑσῶτα τὰ πολλὰ
πῶς τὸν ἔξιωματικὸς θὰ κἄνῃ καὶ παπάδες
κι' ὀλχυρῶσαι ἑσῶτα ῥέσκου τὴν ἐσπαλίταις θὰ κολλᾶ.

Πῶς θᾶχουμε μὲς ἑσῶ τῆς Βουλῆς πολλὰς ἀνεμοδαῦραις,
πῶς πῆρουν τὰ καρδία μας τὴν ὄρα ἔκα μιλία,
μῆτε μελίτμα τῆσχιζαν καὶ μῆτε μπουκαδούραις
καὶ πᾶν νὰ μπουκαδούρουν τὸν Γάλλον τὴν Μαρσίλιας.

Εἶπε τοιούτᾳ κατηγῆς
καὶ ἑσὸν Οἰδίποδα στραφῆς
τοῦ λέγει ἄνωγρον βασιλεῦ, ποῦ εἰσπαρῆς πόνος,
πῶς ἐτυρῶλῶς ἄνωγρον;
«Ἄν πρὶν ἐπῆγανεις ἐκεί ἑσὺ Κολωνοῦ τὸν τόπο
γιὰ σίγουρα ἑσὺν Ἀθῶν τ' ἀρωματόδῃ μέρῃ
ἢ σκῆνη θὰ σ' ἐστράβουον, χωρὶς νὰ κἄνῃς κόπο
νὰ στραβοθῆς; μονεχῶς σου μὲ τὸ οἶκόν σου χερί».

Τίτοιμα ποῦ λῆς ἐλέγγοτο, κολλῆγα κακομοίρη,
κι' ἔγινε μὲ παρᾶστασις ὡς εἶδος πανηγύρι,
κι' ἦτον ὁ κόσμος ὁ σερὸς κι' ὁ κόσμος ὁ μεγάλος,
καὶ μὲ κῆρυα πλουμιστῆ
ἐρώτησῃ ἑσὺν Γαλλιστί:
«τῆν τῆν, Οἰδίπους κῆς σὰς;» κι' αὐτὸς τῆς εἶπε: «Γάλλος».

Καὶ τότε τὸν Μουσοῦν χορὸς κρυφὸν ἑσὺν Γάλλο μιλῆσε
κι' ἑνα στεφάνν τοῦπέλες καὶ τὸν ἔγλυκεφίλησε,
κι' ἔγινε διαδόχους γιὰ τὸν Μουνι Σουλλῶ,
ζῆτω, φωνεῖς, βεγγαλικὰ, γράν κάσσα, μπασαβίλια,
καὶ μῆσα ἑσῶτα μεσανικτα ἐμπῆρσαν πολλοὶ
κι' ἐρώναζον Μερκούρρος, κἄτω τὰ τζῆκια, φῶλα.
Τοιούτᾳ εἶδα, Περικλῆ, τῆς τέχνης πανηγύρις,
καὶ τὴν θὰ παρακαλῶ μὲ τίγγην νὰ μὲ δειρῆς.
II.—Νὰ πέντε μὲς ἑσῶτα μάτια σου, λυσάσμο σκυλί,
ποῦ ἄσασαες γιὰ θιάτρα καὶ γιὰ Μουνι Σουλλῶ.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρακλίπτα πατριῶτου
ἀριεῖρῃς τριανταετρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.